

Chương 24

Đối với học sinh sắp lên lớp mười hai thì ngày nghỉ chán hơn so với ngày đi học, ngoài đồng bài tập chất cao như núi thì chỉ còn lại việc ăn uống loanh quanh cùng với việc luyện nghe Tiếng Anh mỗi ngày mà thôi.

Cũng may Diệp Sơ không phải là kiểu năng động ham vui, cô ở nhà hai ngày cũng không cảm thấy có gì buồn chán. Chỉ là, thỉnh thoảng nhớ đến những lời mẹ nói với mình tối hôm đó... trong lòng lại thấy buồn buồn.

Sáng hôm sau, Diệp Sơ ở nhà một mình học bài, bỗng nghe tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi. Cô đặt bút xuống rồi ra nhắc máy. Còn chưa kịp lên tiếng thì một giọng lo lắng đã vẳng đến từ đầu dây bên kia.

“A lô, có phải là nhà Diệp Sơ không?”

Diệp Sơ ngẩn ra, không nhận ra giọng ai: “Cháu đây, xin hỏi cô là ai ạ?”

“Diệp Tử à, cô Tần đây mà!” Giọng Tần Dao trong điện thoại nghe đầy lo âu.

“Vâng, cô Tần ạ, có chuyện gì không ạ?”

“Diệp Tử này mấy hôm nay cháu có thấy Vệ Bắc nhà cô đâu không?”

Nghe thấy cái tên này, tim Diệp Sơ bỗng nảy lên một cái. Cô nhớ lại lời mẹ dặn dò rồi điềm đạm đáp: “Không ạ, từ lúc nghỉ hè đến giờ cháu chưa gặp cậu ấy ạ”.

“Thế à?” Giọng Tần Dao bỗng đượm vẻ thất vọng.

Diệp Sơ định sẽ không nói gì nữa, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại hỏi một câu: “Vệ Bắc làm sao ạ?” Vừa hỏi xong, cô lập tức thấy hơi hối hận. Rõ ràng cô vừa mới hứa với mẹ, sao chỉ chốc lát đã không kìm lòng được thế này?

Đến lúc này thì Tần Dao cũng không giấu: “Ôi, cháu không biết ư! Từ lúc nghỉ hè đến giờ, đã bốn ngày nay Tiểu Bắc không về nhà rồi. Cô gọi điện thoại nó cũng không nhắc máy. Bố nó sắp tức đến chết rồi, cứ bảo rằng chắc chắn nó đang lêu lổng chơi bời với bọn hư hỏng bên ngoài. Nếu nó quay về, ông ấy sẽ đánh chết nó. Làm sao Tiểu Bắc có thể ra ngoài học theo bọn con đồ được? Tuy từ nhỏ nó đã hay gây chuyện đánh nhau, nhưng bản tính không hề xấu, bao năm nay chưa bao giờ nó ngủ đêm bên ngoài... Rốt cuộc là nó đi đâu chứ...”

Tần Dao càng nói càng đau lòng, cách một đường dây điện thoại mà giọng bà nghe vẫn nghẹn ngào.

Dù sao cũng là hàng xóm nhiều năm, thấy cô Tần như thế, Diệp Sơ cũng thấy buồn. Cô đành an ủi cô Tần mấy câu qua điện thoại.

Rồi cả ngày hôm đó, vì cuộc điện thoại của cô Tần mà trong lòng Diệp Sơ không sao yên nổi. Nhưng vì lời hứa với mẹ, cô dần lòng gạt chuyện này sang một bên rồi tiếp tục làm nốt đồng hồ thi không-biết-bao-giờ-mới-hết.

Tối đến, Lưu Mỹ Lệ tăng ca về nhà, thấy con gái ở nhà một mình ngoan ngoãn làm bài tập, bà hài lòng lắm. Xem ra những lời bà nói hôm ấy cũng có tác dụng, dù sao cũng là đứa con gái cưng bà mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, làm sao con bé lại không nghe lời bà cơ chứ? Xem ra địa vị của người làm mẹ như bà trong lòng con gái vẫn còn cao lắm.

Nghĩ đến đây, cảm giác hư vinh của Lưu Mỹ Lệ lại trào dâng, bà quyết định tìm kiếm cảm giác tồn tại chỗ ông chồng. Thế là cơm nước xong xuôi, bà sai ông chồng xuống tầng đổ rác.

Diệp Kiến Quốc bận rộn làm việc cả ngày, giờ đang ngồi trên ghế salon xem thời sự, còn lâu mới chịu nhắc mông xuống tầng đổ rác nhé. Thế là hai vợ chồng lại cãi nhau ầm ĩ cả lên.

“Mông ông mọc từ ghế ra hả? Mau đứng lên cho tôi!” Lưu Mỹ Lệ quát.

Diệp Kiến Quốc hừ một tiếng, không thèm để ý đến bà.

Lưu Mỹ Lệ lập tức nổi đóa: “Ông muốn làm phản rồi phải không? Ngày mai không muốn ăn cơm nữa hả, rác cũng không chịu đổ, đến heo còn chăm hơn ông!”

“Ừ.” Diệp Kiến Quốc gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Mặt dày đến thế này thì Lưu Mỹ Lệ cũng chẳng còn gì để nói.

Nghe thấy mẹ to tiếng, Diệp Sơ từ trong phòng ló đầu ra: “Mẹ ơi, sao thế?”

Vừa thấy con gái, Lưu Mỹ Lệ lại bắt đầu ca cẩm: “Con không biết bố con lười thế nào đâu, bảo ông ấy xuống tầng đổ rác chứ có phải đi giết người đốt nhà đâu mà lại lằng nhằng mãi không chịu đi#@&\$&*...”

Diệp Sơ chỉ muốn nói: Mẹ à, hình như mẹ đang độc thoại đấy. Nhưng dù sao đã quen với việc làm một đứa con ngoan rồi, nên sau khi lẳng lặng nghe hết những lời cần nhằn của mẹ, cô bảo: “Để con đi đổ rác cho”.

Rồi Diệp Sơ cứ thế mặc bộ đồ ngủ, xỏ đôi dép lê rồi mang rác đi đổ.

Bởi vì thùng rác rất gần, nên khi đi xuống Diệp Sơ lười không muốn đóng cổng sắt. Đến lúc quay lại phát hiện ra không hiểu sao đèn đóm ở cầu thang tối om.

Cô cũng không để ý lắm, cứ thế đi lên cầu thang rồi đóng cổng lại. Vừa quay người, cô đã phát hiện trên cầu thang tối như mực có đốm sáng lập lòe. Đốm sáng ấy cứ lúc ẩn lúc hiện, thỉnh thoảng lại lả tả rơi xuống rất nhanh. Nó đúng đưa vài nhíp trên cầu thang rồi rơi xuống. Thì ra đó là tàn thuốc lá.

Trên cầu thang có người?

Diệp Sơ ngẩn người, ngẩng đầu lên thì phát hiện ra người đó đang chậm chậm bước từ trên cầu thang tối om kia xuống. Đầu tiên là chân, sao đó là thân, cuối cùng khuôn mặt người đó cũng hiện lên trong tầm mắt cô. Trong khoảnh khắc, Diệp Sơ kinh ngạc.

Hóa ra đó là Vệ Bắc lâu ngày không gặp!

Chỉ mới mấy ngày mà dường như cậu đã biến thành một người khác: tóc dài hơn, mặt hốc hác đi, cằm lún phún râu, cả người toát lên vẻ tiêu tụy thật khó mà gọi tên nổi.

Diệp Sơ cau mày: “Cậu hút thuốc à?”

Vệ Bắc ậm ừ, bóng dáng cao cao đứng nơi đầu cầu thang, không nói không rằng.

Diệp Sơ không thèm để ý đến thái độ của cậu, cô sai mấy bước thẳng đến trước mặt cậu, chìa tay ra bảo: “Đưa đây!”

“Đưa cái gì?” Vệ Bắc cảm câu hỏi.

“Thuốc lá!” Diệp Sơ nói dứt khoát.

“Cậu muốn làm gì?”

“Nhà trường có quy định học sinh không được hút thuốc, đưa thuốc lá cho tớ nào!”

“Quy định, quy định. Chết tiệt, cậu lúc này cũng chỉ biết nghe lời thầy giáo thôi!” Nghĩ đến thầy giáo, Vệ Bắc cáu tiết: “Hôm nay tôi nhất định phải hút đây, cậu định thế nào? Mách thầy giáo à? Hả?” Vừa nói cậu vừa lôi một bao thuốc lá từ trong túi quần ra.

Nhưng cậu còn chưa kịp móc bật lửa ra, Diệp Sơ đã lẳng lẳng giật lấy bao thuốc trong tay cậu.

“Diệp Thừa Ân, cậu điên à?” Lúc này Vệ Bắc gào lên: “Ai khiến cậu xía vào! Chết tiệt. Cậu là gì của tôi hả?”

Chỉ một câu ấy thôi, Diệp Sơ đủ sững sờ rồi.

Là gì? Đúng vậy, cô là gì của cậu cơ chứ? Hình như chẳng là gì cả...

Cô cười nhạt nhét bao ốc lá vào tay cậu.

Vệ Bắc không ngờ Diệp Sơ lại làm thế, cậu hơi khựng lại. Rồi cậu nhớ lại cái câu mình vừa buột miệng ra ban nãy, không khỏi có chút hối hận. Diệp Sơ đã đi vòng qua cậu rồi.

Như một phản xạ có điều kiện, Vệ Bắc giữ cô lại.

“Cậu định làm gì?” Giọng của Diệp Sơ nghe chẳng có vẻ gì vui.

“Cậu làm gì thì có? Lúc thì giật bao thuốc của tôi, lúc thì trả lại. Chết tiệt cậu đùa tôi chặc?”

Diệp Sơ nghiêng rặng, thấp giọng nói: “Cậu thích hút thì hút, liên quan gì đến tôi. Tôi với cậu chẳng liên quan gì đến nhau cả!” Cô vừa dứt lời, thì có một lực rất mạnh tác động lên cánh tay, lôi cô lại gần cậu. Chớp mắt, cô còn chưa kịp phản ứng, đã bị Vệ Bắc ôm chặt vào lòng. Tay cậu siết lấy cầm cô.

Cậu nói rất nhỏ, nghe như tiếng từ cổ họng: “Ai nói chúng ta không có quan hệ! Tôi nói có thì là có.” Nói xong, cậu hôn cô ngấu nghiến.

Cậu hôn cô tựa như phát điên, ép chặt cô lên cánh cửa sắt lạnh băng, mặc cô ở trong lòng liều mạng giữa thế nào, cậu vẫn ngang ngược chiếm đoạt tất cả.

Không biết bao lâu sau, người trong vòng tay cuối cùng cũng ngừng lại, giữa giờ biến thành run rẩy. Tiếng khóc nức nở của cô văng đến bên tai.

Lòng ngực Vệ Bắc cứng lại. Cậu lập tức buông cô ra.

Đúng lúc đó, “Bốp!” một tiếng... mặt cậu hằn năm dấu ngón tay hồng hồng.

Không ngờ cô lại đánh cậu. Cậu ngây ra chốc lát nhìn Diệp Sơ giàn giụa nước mắt đẩy mình ra rồi chạy lên tầng.

Vệ Bắc hoàn hồn lại, giữ chặt cổ tay Diệp Sơ.

“Xin lỗi.”

Lúc này mới xin lỗi thì nghĩa lý gì nữa? Diệp Sơ quay lưng về phía cậu, nghiêng rặng: “Bỏ tay ra!” Giọng cô lạnh như băng.

Rõ ràng là đêm mùa hè, mà nghe giọng nói ấy của cô, Vệ Bắc vẫn cảm thấy rét run. Cuối cùng cậu cũng buông bỏ hết tự trọng, nhỏ giọng hỏi lỗi: “Cậu đừng giận nữa được không? Sau này tôi sẽ không bao giờ đối xử với cậu như thế nữa. Tôi sẽ chăm chỉ học hành, không hút thuốc lá nữa, cũng không đánh nhau nữa. Sau này cậu nói gì, tôi cũng nghe theo...”

Tim Diệp Sơ bỗng nhói đau, nhưng lời thốt ra miệng vẫn chỉ là hai chữ: “Bỏ ra!”

Vệ Bắc ôm lấy cô từ phía sau, cầm cậu tì lên vai cô: “Diệp Sơ tôi thích cậu, tôi thật sự rất thích cậu, đừng rời xa tôi, tôi xin cậu.”

Trong đời này, cậu chưa từng hèn mọn cầu xin ai như thế. Diệp Sơ cảm giác thân thể mình run rẩy. Cô cũng thích cậu phải không? Cô thấy mình rất lạnh, lạnh đến nỗi gần như tê cứng.

“Bỏ tay ra!” Cô nghiêng rặng, lặp lại lần thứ ba.

Cuối cùng, đôi tay ôm cô buông lỏng. Người ở phía sau rũ tay xuống, bắt lực lùi lại một bước, gương mặt cậu chìm sâu vào trong bóng tối. Diệp Sơ không ngoảnh lại, cũng không dám ngoảnh lại. Cô dần từng bước lên tầng, nghe thấy tiếng cậu lầm bầm tự nhủ trong bóng tối: “Tôi làm được mà... làm được thật mà...”

Dần dần, những âm thanh kia cùng với bóng dáng của cậu nhòa dần rồi biến mất vào bóng tối.